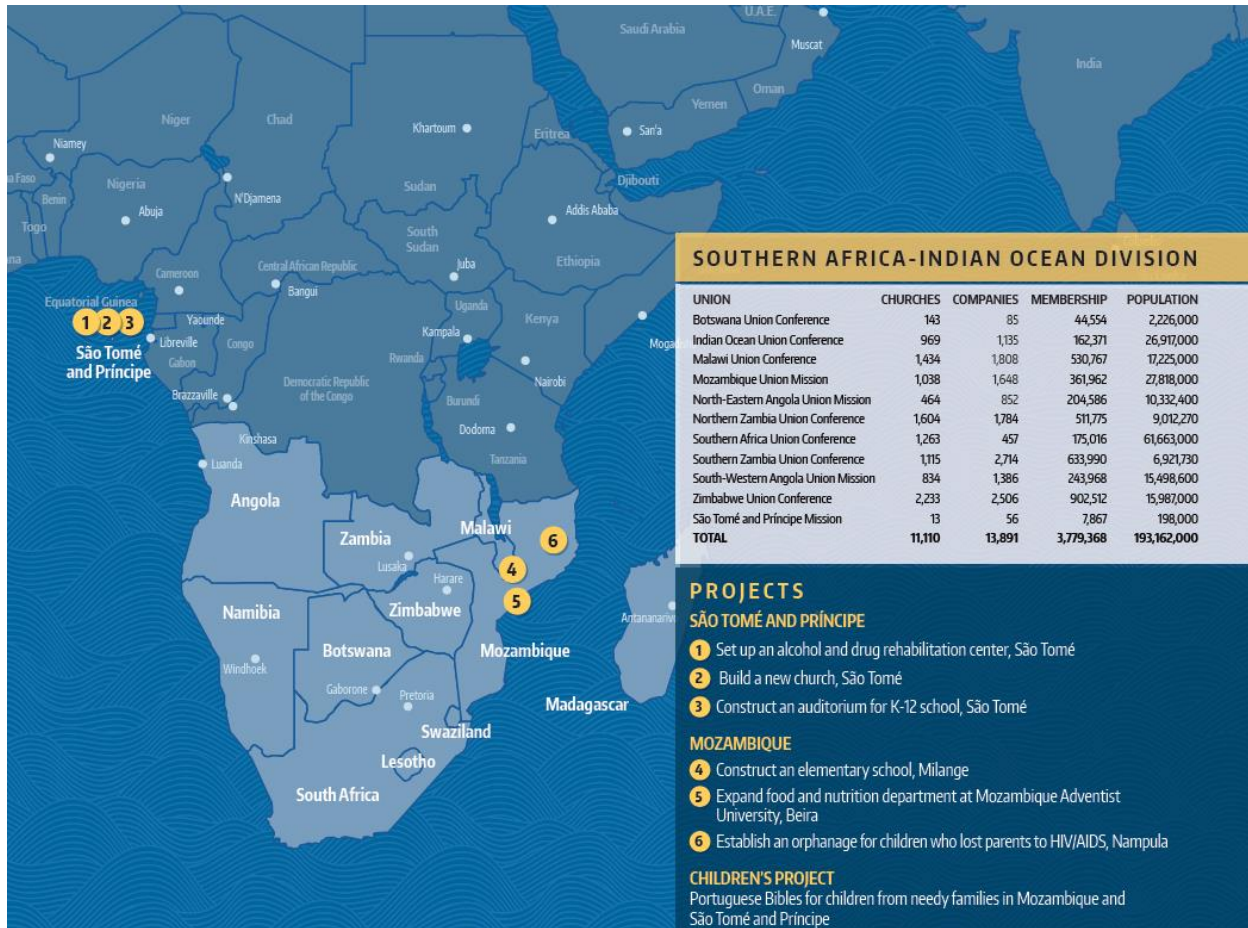

ZENDINGSBERICHTEN VOOR VOLWASSENEN EERSTE KWARTAAL 2019

Projecten 1e kwartaal 2019:

Zuid-Afrika – Indische Oceaan Divisie

Projecten:

São Tomé en Príncipe

1. Het opzetten van een drugs- en alcohol rehabilitatiecentrum, São Tomé
2. Een nieuwe kerk bouwen, São Tomé
3. Een nieuw auditorium bouwen voor groep 8, São Tomé

Mozambique

4. Een basisschool bouwen, Milange
5. De afdeling voedsel en voeding uitbreiden bij Mozambique Advent Universiteit, Beira
6. Een weeshuis oprichten voor kinderen die ouders verloren hebben aan HIV/aids, Nampula

Project voor de kinderen

Een Portugese Bijbel voor kinderen van behoeftige families in Mozambique, São Tomé en Príncipe.

1. De Kracht van een Getuigenis

Door Miguel Manuel Mafugula

Ik ben geboren in een familie die de zondag viert in Milange, een stad op slechts 3 kilometer van de grens van Mozambique met Malawi. Ik werd in de Adventkerk geïntroduceerd door een meisje genaamd Adelina. Ze was 16, zat in de brugklas en vroeg me om haar te helpen met haar huiswerk. Ik was 21 en zat in de vierde klas. Nadat ik haar had geholpen, begon ze te praten over de adventkerk. Ze vertelde me over de sabbat en legde uit dat God zaterdag, niet zondag, als dag van aanbidding had vastgesteld. Later liet Adelina mij een Bijbel zien. Zij had het vierde gebod in Exodus 20:8 en Ezechiël 20:20 onderstreept, waar staat: 'Houd de sabbat in ere; dat zal voor jullie en mij het teken zijn waaraan te zien is dat ik, de HEER, jullie God ben.' Op één pagina van de Bijbel schreef ze: 'Lees Marcus 2:27-28.' Ik zocht het evangelie van Marcus op en las de woorden van Jezus: 'De sabbat is er voor de mens, en niet de mens voor de sabbat; en dus is de Mensenzoon ook Heer en meester over de sabbat.'

Toen ik dit las, besepte ik dat ik de verkeerde dag van de week als rustdag had gehouden. Ik besloot met Adelina naar de kerk te gaan om meer te leren en al snel aanbad ik God op zaterdag. Dit veroorzaakte problemen bij mijn zondagskerk, waar ik als jeugdleider had gewerkt. De voorganger van de kerk ging naar mijn vader en mijn vader beval me terug te keren naar de zondagskerk. Toen ik weigerde, verklaarde mijn vader: 'Als je je ouders niet kunt gehoorzamen, kun je niet bij hen wonen.' Hij schopte me het huis uit. Ik vertelde de ouders van Adelina wat er was gebeurd en ze gaven mij een dak boven mijn hoofd totdat ik de middelbare school af zou hebben. Ik werd twee jaar later gedoopt. God heeft me geholpen om af te studeren van de middelbare school en universiteit en om aangenomen te worden als docent scheikunde aan de openbare middelbare school in Milange. Later trouwde ik met Adelina, het meisje dat me met de sabbat bekend maakte.

God heeft mijn persoonlijke getuigenis op geweldige manieren kunnen gebruiken. Ik heb het gedeeld met de jongeren van mijn voormalige zondagskerk en twee zijn adventist geworden. Ik vertelde het ook aan mijn ouders en zij hebben zich laten gedoopt. Ik vertel iedereen: vertrouw op de Heer, elke dag. Niets is onmogelijk voor Hem.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal zal helpen om de eerste basisschool van de zevendedagsadventisten in Miguels woonplaats, Milange, te openen. Bedankt voor je bijdrage.

2. Schenking van een Kind

Door Andrew McChesney

Janice Clark was nooit van plan geweest om de baby van een voormalig student te adopteren. Op een koude dag in maart ging de telefoon. 'Ik heb een baby die ik niet kan houden en ik vraag me af of je hem wilt hebben,' zei Annette. 'Wat bedoel je met 'hebben?'' Vroeg Janice, een 47-jarige lerares lichamelijke opvoeding aan de Mamawi Atosketan Native School, een zevendedagsadventistenschool voor kinderen van de First Nations in de Canadese provincie Alberta. 'Ik wil dat je hem adopteert,' zei Annette, 18, moeder van twee. Janice nam het meisje niet serieus, maar ze probeerde een ontmoeting met Annette en haar ouders te organiseren. Helaas lukte het haar niet om een afspraak te maken.

Twee maanden later ging de telefoon. Het was Annette. 'Kun je morgen naar het ziekenhuis komen om me te ondersteunen als ik ga bevallen?' Zei ze. Ze zou de baby via keizersnede krijgen. Janice en haar man, die vijf biologische kinderen en vier pleegkinderen hebben, kwamen vroeg in de ochtend aan in het ziekenhuis. De verpleegster begroette hen met de woorden: 'Oh, jullie zijn de adoptieouders.' Janice was geschokt. Ze had gedacht dat Annette andere plannen met de baby had, omdat adoptie maar één keer was genoemd in dat ene telefoontje. In de ziekenhuiskamer vroeg Janice de aanstaande moeder over haar plannen. 'Hoe heet de baby?', Vroeg ze. 'Het is jullie baby,' zei Annette. 'Jullie moeten hem een naam geven.' Pas toen viel het kwartje dat dit haar geadopteerde baby zou zijn.

Een paar uur later werd een gezonde jongen geboren, op 12 mei 2016. Janice bleef die nacht in het ziekenhuis en bracht de baby een dag later naar huis. Ze noemde hem Huxley. Janice gelooft dat Annette haar de baby heeft gegeven vanwege de liefde van de leraren op school. 'Het gaat niet om mij persoonlijk,' zei ze. 'Ik heb vele jaren met haar gezin op deze school gewerkt. Zij en al haar broers en zussen weten dat de leraren van hen houden. Daarom vroeg ze ons om de ouders van de jongen te zijn.' Tranen vormden zich in de ogen van Janice terwijl ze erover sprak. 'Het is zo nederig om te denken dat ik deel uitmaak van dit plaatje,' zei ze. 'Er wordt van me verwacht dat ik Huxley over zijn Schepper vertel.'

Een deel van de dertiende sabbatopbrengst in het tweede kwartaal van 2018 hielp Mamawi Atosketan Native School haar onderwijsprogramma uit te breiden. De naam van de voormalige student is veranderd.

3. Ochtendvreugde *Door Gorata Obonetse*

Op een dag verscheen er een Zevende-dags adventist aan onze deur in Botswana. Mijn moeder was geïnteresseerd in zijn evangelie en kocht drie boeken van Ellen G. White: 'Messages to Young People', 'The Desire of Ages' en een King James Bijbel met 'The Great Controversy.' Al snel ging ze naar een adventkerk en werd gedoopt. Dit gebeurde toen ik in de achtste klas zat en nadacht over de middelbare school. Mijn moeder begon te bidden en hield dit vol omdat ze wilde dat ik naar de Eastern Gate Academy ging, een adventistische school in Francistown, ongeveer 2,5 uur rijden van ons huis in Mahalapye. Maar mijn vader weigerde. Hij zei dat hij geen geld had voor het lesgeld. Moeder verloor de hoop niet en bleef bidden. Ik bad met haar mee. Vroeg in de ochtend maakte ze me wakker en we baden samen. We baden ook in de avond. Maar mijn vader veranderde niet van gedachten en ik ging naar een internaat in een andere stad. Studeren op die school was moeilijk. Sommige studenten gebruikten drugs en dronken alcohol. Het leek de leraren niet uit te maken of we ons huiswerk deden, als onze ouders maar het lesgeld betaalden. Na twee jaar op school besloot ik dat ik er genoeg van had. Ik vroeg mijn vader of ik kon overstappen naar de adventistische school. 'Nee,' zei hij botweg. Die nacht huilde ik en bad ik. Ik vroeg de Heer om me te helpen omdat ik echt naar de Eastern Gate Academy wilde gaan. Ik sprak met mijn moeder en zij las Psalmen 30:6, waar staat: 'met tranen slapen we 's avonds in, 's morgens staan we juichend op'. Dat vers gaf me hoop.

Twee maanden later, toen de zomervakantie tegen het einde liep, vroeg ik mijn vader nog eens of ik naar de adventistische school kon gaan. 'Prima,' zei hij. Ik dank de Heer! Uit deze ervaring heb ik geleerd dat de Heer altijd luistert. Alles gebeurt volgens zijn plan wanneer we geloof hebben en Hem gehoorzamen.

Nu ben ik 16 jaar oud en dit is mijn laatste jaar op de school. Na mijn afstuderen hoop ik te studeren om arts te worden. Mijn hele familie, inclusief twee oudere broers en oudere zussen, hebben zich aangesloten bij de adventkerk, behalve mijn vader. Bid alstublieft voor hem, voor ons en voor de school.

Eastern Gate Academy deelt een campus met Eastern Gate Primary School, die in 2017 is geopend met de hulp van de dertiende sabbatopbrengst die in 2015 is ingezameld. Bedankt voor je bijdrage die het adventistische onderwijs over de hele wereld ondersteunt.

4. Twee Onmogelijke Gebeden

Door Andrew McChesney

Een van de meest onmogelijkste vragen die mensen stellen, is hoe de juiste partner te kiezen. Voor Mario Brito, voorzitter van de Inter-Europese afdeling van de Adventkerk, was het simpel: hij vroeg God twee schijnbaar onmogelijke dingen. Als derdejaars theologiestudent aan de adventistische universiteit van Frankrijk in Collonges, herinnerde Mario zich Maria terwijl hij bad om een vrouw die van zendingswerk hield. De twee hadden elkaar het jaar ervoor ontmoet als studenten van het Spanish Adventist Seminary (nu Spanish Adventist College) in Sagunto, Spanje. Mario had de sterke indruk dat Maria misschien de ware was. Maar hij wist het niet helemaal zeker, dus hij bad: 'God, als u ziet dat Maria mijn vrouw zou moeten zijn, leg het dan in haar hart om me een brief te schrijven.' Dit was een onmogelijke vraag in een tijd dat vrouwen nooit het initiatief namen in een relatie. Tot Mario's verbazing ontving hij ongeveer een week later een vriendelijke brief. Hij schreef een warme brief aan Maria en deed zijn tweede onmogelijke gebedsverzoek. 'Heer, het is normaal dat Maria antwoordt,' zei hij. 'Maar als ze mijn vrouw wil worden, laat haar dan geen antwoord geven op mijn brief.'

Weken gingen voorbij en er kwam geen brief. De twee communiceerden niet opnieuw tot het volgende schooljaar toen Maria voor haar derde jaar van haar studie naar de adventistische universiteit van Frankrijk verhuisde. Al snel waren Mario en Maria aan het daten. Op een dag vroeg Mario nieuwsgierig aan Maria waarom zij niet had geantwoord. 'Ik vond het een koude en zeer formele brief, dus besloot ik niet te antwoorden,' zei ze. Mario kon haar beschrijving niet geloven en vroeg of ze de brief nog had. Maria haalde de brief uit haar kamer en het stel las hem samen. Hij was net zo warm als Mario zich herinnerde. 'Wat was er verkeerd aan, waardoor je niet antwoordde?', vroeg Mario opnieuw. Maria wist niet wat ze moest zeggen. Mario vertelde haar vervolgens over zijn twee gebeden. Maria glimlachte. 'Nu heb je de uitleg!' Zei ze. Het paar trouwde een jaar later.

Negenendertig jaar later, blijft Mario ervan overtuigd dat hij de juiste vrouw heeft gekozen. Het echtpaar diende als frontliniezendingen die kerken opzetten in onbereikbare gebieden van Portugal voor meer dan een decennium. Mario werd president van de adventkerk in Portugal en werd in 2015 tot president van de Inter-Europese Divisie gekozen. Het huis van Mario en Maria is ook een zendingsveld. Ze hebben een dochter opgevoed, die getrouwd is met een adventistische predikant en zijn de adoptieouders van 12 tieners. 'Maria heeft een hart voor zending', zei Mario. 'Ja, ik geloof zeker dat het de juiste match was.'

5. Geadopteerd op een Begrafenis

Door Andrew McChesney

Rouwende mensen verzamelden zich voor de begrafenis van de jonge moeder bij de kerk van de zevendedagsadventisten in Milange, een stad op slechts 3 kilometer van de grens van Mozambique met Malawi. De vrouw was slechts vijf dagen na de geboorte van een baby aan hiv-complicaties gestorven. Haar hiv-positieve echtgenoot, de vader van de jongen, was eerder gestorven. De kleine baby huilde tijdens de begrafenis. 'Hij huilde omdat er niemand was om hem te verzorgen', zei Clemente Mateus Malala, een 61-jarige boer, die de begrafenis bijwoonde. Clemente sprak na de begrafenis met de familieleden van de baby en kwam er achter dat ze weinig geld hadden voor melk en luiers. Hij overwoog de spullen te kopen, maar was bang dat de familieleden ze misschien zouden verkopen, dus bood hij aan de baby te adopteren.

De jongen, Laston, is nu 5 en de jongste van vier door Clemente geadopteerde wezen. Clemente en zijn vrouw hebben ook vier volwassen biologische kinderen. Clemente, die sperziebonen en maïs op zijn boerderij in het landelijke westen van Mozambique verbouwt, is een actief kerklid en lekenevangelist die de afgelopen 13 jaar 430 mensen naar de doop heeft geleid. Maar niets heeft zijn hart geraakt zoals zijn vier geadopteerde kinderen die hun ouders verloren aan HIV/AIDS. 'God heeft me gezegend met de gave om mensen bij Hem te brengen, maar echt geluk komt in de zorg voor deze weeskinderen,' zei hij. 'De volwassenen die ik tot Christus leid, kunnen van hun fysieke behoeften afzien, maar de wezen zouden twee keer zonder mij moeten lijden: hun fysieke behoeften zouden niet worden vervuld en ze zouden de verlossing kunnen verliezen.'

HIV/AIDS is een grote uitdaging in Mozambique en Clemente is een van de zevendedagsadventisten die een verschil wil maken. Hij adopteerde zijn eerste wees, Rojerio, nadat hij de 2-jarige langs de kant van de weg had gezien, zoekend naar voedsel. Familieleden vertelden hem dat de ouders van Rojerio waren gestorven en gaven hem graag over toen hij aanbood de jongen groot te brengen. Clemente adopteerde de andere twee kinderen, beide meisjes, op dezelfde manier. Rojerio is nu 15, en de twee meisjes zijn 11 en 8. 'Het minste dat ik kan doen is een paar kinderen meenemen en ze bij mij thuis eten geven,' zei Clemente. Clemente verlangt naar een adventistische school waar zijn geadopteerde kinderen in Milange kunnen studeren. 'Wij als kerk worden geacht te investeren in onderwijs om te investeren in de toekomst van de kerk', zei hij.

Een deel van de dertiende sabbatopbrengst van dit kwartaal zal helpen om zo'n school in zijn stad te bouwen. Bedankt voor je bijdrage.

6. Checklist voor een Partner

Door Andrew McChesney

Lena Engel maakte een lijst met de kwaliteiten die ze zocht in haar toekomstige echtgenoot nadat ze het uitmaakte met haar eerste vriendje. Bovenaan haar lijst: een spiritueel persoon. Hij moet georganiseerd zijn, verantwoordelijkheid aanvaarden en leiderschapskwaliteiten hebben. Ze wilde ook iemand met soortgelijke hobby's zoals sporten en liefde voor de natuur. Lena's moeder schudde haar hoofd. 'Je zult moeite hebben om zo'n man te vinden,' zei ze.

Lena is Duits en ontmoette haar eerste vriend op de middelbare school. Ze liet hem achter in Europa nadat ze was afgestudeerd, zodat ze een jaar lang kon werken als zendingslerares in het Zuid-Amerikaanse land Guyana. In de oerwouden dacht ze na over haar vriend en beseftte ze dat ze de relatie op basis van gevoelens had nagestreefd. Terug in Duitsland beëindigde Lena de relatie en maakte de checklist die ze aan haar moeder liet zien.

Maanden verstreken, en Lena verdiepte zich in haar universitaire studies zonder enige tijd of interesse aan een eventueel huwelijk te wijden. Op een ochtend tijdens haar persoonlijke tijd met God, voelde ze de ingeving om Ellen G. Whites 'Letters to Young Lovers' te lezen en een nieuwe lijst te maken. De lijst werd uiteindelijk voor 75 procent vernieuwd, waardoor gevoelens en cultuur werden afgesneden om het hart van een relatie te bereiken (lees de lijst op de link: bit.ly/lenas-list). Met de lijst in de hand zag Lena manieren waardoor haar eigen leven kon verbeteren. Ze vroeg zich af waar ze een man zou vinden die aan de criteria voldeed. Onmiddellijk herinnerde ze zich Gerson. Lena had Gerson, een Duitse zending, in Guyana ontmoet en ze hadden gedurende verschillende maanden op dezelfde middelbare school lesgegeven. Ze bleven vrienden in Duitsland. Hoewel Lena geleerd dat de man het voortouw moest nemen, maakte ze haar interesse duidelijk aan Gerson toen ze elkaar tegenkwamen tijdens een kerkelijk evenement. Gerson onderkende vreugdevol haar interesse, maar besloot Gods goedkeuring te zoeken voordat hij zijn eigen gevoelens openbaarde. Gedurende drie maanden las hij de Bijbel, 'Adventist Home' en 'Letters to Young Lovers' om een beter begrip te krijgen van Gods wil om te trouwen. Ten slotte beseftte hij dat hij en Lena soortgelijke principes deelden en met de zegen van zijn ouders en grootouders nam hij contact op met Lena.

Tegenwoordig zijn Lena en Gerson Engel gelukkig getrouwd en geven ze les in Bogenhofen, een school voor zevendedagsadventisten in Oostenrijk. 'Ellen White geeft goed advies over hoe je de juiste man of vrouw kunt vinden,' zei Lena. 'Lees en oefen wat ze zegt, en je zult rijkelijk gezegend zijn.'

7. Zending Veranderde Mijn Onvoldoende

Door Eugene Fransch

Ik was een gemiddelde student in mijn theologielessen aan het Solusi College in Zimbabwe van voor de onafhankelijkheid. Mijn zwaarste vak was Grieks en het hoogste cijfer dat ik ooit kreeg was een zesje.' Toen ik aan mijn laatste Griekse examen bezig was, wist ik al dat het geen voldoende zou worden. 'Meneer, ik heb het weer niet gehaald,' zei ik tegen mijn professor, Dr. Leo Raunio Toen ik hem het Examen overhandigde. Hij glimlachte en zei: 'Het is oké.' De week erna rouwde ik om het feit dat ik niet kon afstuderen. Ik was van plan om een maand later te trouwen en het idee om nog eens zes maanden door te brengen met de Griekse taal was ondenkbaar. Toen riep Dr. Raunio, een in Finland geboren zending met pensioen, me bij zich en toen begreep ik voor het eerst de betekenis van Gods genade. 'Ik heb je vier jaar op deze campus gevolgd,' zei dr. Raunio. 'Ik heb je zien veranderen van een radicale kerel in een hardwerkende jongeman die van de Heer houdt. Ik merkte dat zelfs de muziek op je cassetterecorder veranderde van rockmuziek naar christelijke muziek.' Ik was verrast dat hij iets had waargenomen dat niemand anders leek te hebben opgemerkt. 'Je hebt het goed gedaan met je andere vakken en bent geslaagd,' zei dr. Raunio. 'Maar je hebt gevochten met het Grieks. Ik weet hoeveel deze diploma uitreiking voor jou betekent. Ik weet dat je er alles aan hebt gedaan om je Griekse examen goed te maken, maar dat is niet gelukt. 'Toch wil ik je genade schenken,' zei hij. 'Ik weet dat de Heer een plan voor je heeft in het werk dat je gaat doen. Uit genade geef ik je een voldoende, zodat je kunt afstuderen.' Daarna bad hij dat God mijn toekomstige werk zou leiden.

Ik wist niet hoe ver God me zou brengen. De Heer hielp me 18 jaar lang te werken als directeur voor het jeugdpastoraat van de adventkerk in Zimbabwe. Daarna diende ik als jeugdleider bij de divisie gedurende zeven jaar. Ik ontving ook een doctoraat in leiderschap. Elke dag bid ik om Gods hulp om zijn genade uit te breiden naar anderen, precies zoals ik die heb gekregen. God ziet potentieel in ons, zelfs in onze ergste staat van zonde. Hij ziet wat we kunnen bereiken als we eenmaal vervuld zijn met zijn Geest. We moeten ook stoppen met naar het heden te kijken en beginnen door Gods ogen te kijken om het toekomstige potentieel in anderen te zien.

Eugene Fransch, 61, is associate secretaris bij de Zimbabwe Unie Conferentie in Bulawayo, Zimbabwe. Leo Raunio stierf op de leeftijd van 72 in 1984, drie jaar na Eugene's afstuderen.

Een deel van de dertiende sabbatopbrengst van 2015 ging naar de Solusi University om de omvang van haar drukke cafetaria te verdubbelen van 500 zitplaatsen naar 1.000.

8. Geschenk van Tijd

Door Andrew McChesney

Tracey Lee, een moeder van vier die in de buurt van Fort Worth, Texas woonde, vroeg zich af welk geschenk ze aan God kon geven. Ze had niet veel geld en worstelde al jaren met een aandachtstoornis. Maar tussen thuisonderwijs en vijf huisdieren beseftte ze dat ze een ding had dat ze aan de Heer kon opdragen: tijd. Tracey bood zich aan om met gedetineerden te corresponderen via een gevangenisprogramma via de Grandview Seventh Day Adventist Church in Grandview, Texas. 'Hoe vaker ik het deed, hoe meer ik ervan genoot,' zei Tracey. 'Ik had het gevoel dat ik een verschil maakte, dus ik ben ermee doorgeshaan.'

Zes jaar later is ze verantwoordelijk voor een gevangenisprogramma dat groter is dan haar kerk van ongeveer 35 leden. Ze begeleidt tientallen gevangenen elke week door Bijbelcorrespondentielessen en onderhoudt contact met ongeveer 300 mensen. Het is onduidelijk hoeveel mensen zijn gedoopt door haar werk, maar verschillende gevangenen hebben grote veranderingen in hun leven beschreven. Een gevangene schreef dat een familielid tijdens een gevangenisbezoek riep: 'Wat heb je gedaan? Er is iets anders aan jou. Er is een soort gloed om je heen.' 'Ik kreeg de kans om ten opzichte van deze persoon te getuigen omdat ze een verschil in mij zagen,' schreef de gevangene aan Tracey. 'Bedankt dat je de tijd hebt genomen om het mij te leren.'

Tracey, 46 jaar oud, groeide op in de zondagskerk, trouwde en bracht verschillende jaren door met het bezoeken van verschillende kerken. Ze probeerde een plek te vinden om haar kinderen op te laten groeien. Op een dag was ze met haar oudste zoon Kyle boeken aan het bekijken in een boekhandel die uitverkoop hield. Een klant ging ineens een gesprek met haar aan. 'Hij noemde Grandview en nodigde ons uit om Grandview eens te komen bezoeken,' zei Tracey. Het gezin woonde een paar kerkconcerten bij en begon de erediensten op zaterdag bij te wonen. Ongeveer zeven maanden nadat ze zich bij de kerk had aangesloten, bood Tracey zich aan om te helpen met de gevangenisbezoeken. Het werk in de gevangenis geeft niet alleen vreugde, maar heeft haar ook geholpen om de aandachtstoornis onder controle te houden. Tracey zei dat ze blij is dat het haar heeft gedwongen om te stoppen met uitstellen en haar week zo in te richten dat ze de gevangenen tijdig kan helpen. Tegelijkertijd kan ze voor haar gezin zorgen. Tracey heeft nog steeds niet veel geld, maar ze staat te popelen om haar tijd te blijven geven. 'Ik voel dat ik dit moet blijven geven,' zei ze.

9. Salomo en een Koe *Door Andrew McChesney*

Mordecai Msimanga wendde zich tot God en werd zendeling voor zijn mede-Zimbabwanen na bij toeval een preek te hebben gehoord uit het Hooglied van Salomo. Als jonge man werd Mordecai in 1963 in de Adventkerk in Rhodesië gedoopt en verhuisde hij naar de op een na grootste stad van het land, Bulawayo, om werk te vinden. Hij stopte met bidden en het lezen van de Bijbel. 'Ik werd een koppig persoon die 22 jaar lang niets met de kerk te maken wilde hebben'. In die jaren werd hij soldaat en vocht hij in de oorlog van Zimbabwe om onafhankelijkheid. Na de onafhankelijkheid in 1980 leefde hij voor zichzelf en weigerde om God een kans te geven.

Op een dag besloot hij een koe te kopen. De verkoper was op een adventistische kampbijeenkomst, dus ging Mordecai op zoek naar hem. Toen hij op het veld van het kamp arriveerde, hoorde hij dat de verkoper kort geleden was vertrokken. Hij ging op de grond zitten en wachtte. De predikant las uit het Hooglied van Salomo en de woorden staken Mordechai in het hart. 'Vang voor ons de vossen, vang die kleine vossen. Ze vernielden de wijngaard, onze wijngaard vol bloeiende ranken,' las de predikant uit Hooglied 2:15. Hij zei dat de vossen de gewassen van de Israëlieten opaten en God dit toestond, omdat de Israëlieten koppig weigerden zich te bekeren en Hem te gehoorzamen. Terwijl Mordechai luisterde, realiseerde hij zich dat hij ook verloren zou zijn als hij koppig weigerde zich te bekeren en God te gehoorzamen. 'Ik was hetzelfde als de Israëlieten die wegliepen van God', zei hij. Hij herinnerde zich de vele keren dat God hem in het verleden had beschermd. Hij was ten oorlog getrokken en teruggekomen zonder een enig letsel. Zijn zonden leken enorm. Mordechai begon te huilen. Hij kon zijn verdriet niet bedwingen toen de tranen over zijn wangen rolden en zijn huilen veranderde in luide kreten van angst. 'Ik begreep dat ik een zondaar was voor mijn God', zei hij later. Mordecai stond op en liep luid huilend het podium op. De predikant stopte zijn preek en deed onmiddellijk een oproep. Tientallen mensen, geraakt door de tranen van de stugge militaire veteraan, kwamen naar voren om hun hart aan Jezus te geven.

Mordecai, 68, werkt sinds 2006 als een pionier van de wereldmissie, een zendeling die het evangelie onder zijn eigen mensen verspreidt in onbereikbare gebieden. Hij heeft boze geesten uitgeworpen en een volledige kerk van 16 mensen, inclusief de voorganger, bekeerd. Mordechai prijsde God dat zijn plan om een koe te kopen, niet lukte. 'De Geest van God heeft me ertoe gebracht om te gaan zitten en te luisteren en ik dank God daarvoor,' zei hij.

Lees meer op deze link: bit.ly/mordecai-zimbabwe

10. Elektrisch Gereedschap en een Boot

Door Andrew McChesney

zevendedagsadventisten maakten een boottocht om gezondheidstips te delen in centraal Rusland en de kapitein van de boot stopte met roken. Kinderen schreven brieven over de Tien Geboden om op straat in Rusland uit te delen.

Evangelistische bijeenkomsten gaven krachtige gereedschappen aan mensen wier huizen beschadigd waren in het door conflicten verscheurde Oost-Oekraïne. Dit zijn enkele van de innovatieve manieren waarop kerkleden het evangelie delen in de Euro-Azië-divisie van de Adventkerk. Dit is een gebied dat een groot deel van de voormalige Sovjet-Unie bestrijkt. Het is een poging om de ledengroei, die grotendeels maar mager is, een vliegende start te geven. 'Het is een uitdagend gebied, maar God werkt via Total Member Involvement', zei afdelingsvoorzitter Michael Kaminskiy (foto).

Elf gezondheidsdeskundigen van de adventkerk gingen op een twee weken durende boottocht naar oude Russische steden aan de Wolga. De reis, die een populaire toeristische route volgde, was georganiseerd door een Russische niet-gouvernementele gezondheidsorganisatie en de adventisten werden uitgenodigd om gezondheidsprincipes over water, zonneschijn, beweging en rust te delen en ook om seminars over het stoppen met roken te geven. De kapitein van de boot, een zware roker, kwam ook naar de lessen. 'Hij rookte zo veel dat er altijd een wolk rook om hem heen was', zei Ivan Velgosh, president van de West-Russische Unieconferentie. Aan het einde van de reis was hij gestopt met roken en maakte van de boot een rookvrije zone. De adventisten deden hem een boek over gezond leven cadeau en vertelden hem dat Jezus hem kon helpen om nooit meer te roken.

Meer dan een maand na de reis heeft de kapitein nog steeds niet gerookt, zei Velgosh. In de stad Nizhny Novgorod deelden schoolkinderen hun liefde voor God door brieven over zijn geboden te schrijven. Eén kind schreef: 'We moeten ons het derde gebod herinneren, dus we zeggen geen slechte woorden over God.' Een ander kind schreef: 'Als mensen zouden stoppen met stelen, zouden we het rijkste land ter wereld zijn.' De kinderen deelden vijf dagen handgeschreven brieven uit in de stad. In Oost-Oekraïne hebben kerkleden ontdekt dat gratis verloten van elektrische boren mensen naar evangelisatiebijeenkomsten brengen. Er kwamen veel vrouwen naar de bijeenkomsten, maar het aantal mannelijke gasten steeg sterk toen de kerken begonnen met reclame te maken voor de elektrische boren, zei Stanislav Nosov, voorzitter van de conferentie van de Oekraïense Unie. 'Mannen hebben gereedschap nodig om in het conflict beschadigde huizen te repareren', zei hij.

Iedere dag werden er verlotingen gehouden tijdens de tweewekelijkse evangelisatiebijeenkomsten in verschillende steden in Oost-Oekraïne. De winnaars konden kiezen tussen een boor of een paar pannen, terwijl iedereen die zeven bijeenkomsten op rij bezocht had een voedselpakket ontving met macaroni, suiker, melk en andere voedingsproducten. Tientallen mensen zijn gedoopt. 'God doet prachtige dingen door Total Member Involvement', zei Kaminskiy.

11. Mozes en de Zimbabwaanse Politie

Door Andrew McChesney

De 26-jarige zendeling staarde naar de groep van 50 Zimbabwaanse politieagenten. De mannen en vrouwen in uniform hadden net deelgenomen aan een kleurrijke parade in het centrum van Bulawayo en ze wachtten tot hij zou spreken. Emmanuel Msimanga, een zendeling die door de Global Mission organisatie, naar het belangrijkste zakendistrict van de op één na grootste stad van Zimbabwe was gestuurd, begon over Mozes te spreken. 'Hoewel Mozes in Egypte was, herinnerde hij zich dat hij een Hebreëer was,' zei hij. 'Mozes beseft: 'Hoewel ik in Egypte ben, ben ik geen Egyptenaar. Ik hoef niet zoals de Egyptenaren te doen'. Emmanuel keek naar de ernstige gezichten. 'Sommige mensen proberen onrechtmatig dingen te vergaren. Volg dat niet,' zei hij. 'Leef een rechtvaardig leven, ook al leven we in een zondige wereld.'

Emmanuel, afgestudeerd in theologie aan de Solusi Universiteit buiten Bulawayo, heeft een unieke kans om Christus te delen. Als zendeling van Global Mission zocht hij naar manieren om contact te maken met politieagenten, overheidswerknemers en universiteitsstudenten die in zijn district wonen en werken. Door simpelweg te vragen, kreeg hij toestemming om een boodschap van 30 minuten te delen in trainingscursussen voor lokale en regionale officieren. Emmanuel had veel meer te zeggen over Mozes tijdens de training. 'Mozes koos ervoor om te lijden onder de Israëlieten in plaats van een tijdlang te genieten van het vluchtige genot van de zonde,' zei hij. In Hebrreeën 11:24-25 las hij: 'Door zijn geloof weigerde Mozes, toen hij volwassen werd, aangesproken te worden als zoon van een dochter van de farao. Liever werd hij even slecht behandeld als het volk van God dan dat hij vluchtig voordeel had bij de zonde.' Politieagenten bedankten Emmanuel. 'Dit is de boodschap die we nodig hebben', zei iemand. 'Het vertelt ons dingen die we niet willen horen, maar die we moeten horen.' 'Het was een woord van terechtwijzing en correctie,' zei een ander. 'God zegende mij vandaag.' Emmanuel nodigde de officieren uit zich in te schrijven voor de gratis Bijbelstudie Voice of Prophecy en gaf ieder van hen een boek.

Nog geen enkele politieman heeft de doop aangevraagd, maar Emmanuel weet zeker dat de heilige Geest aan het werk is. Na slechts twee maanden als zendeling van de wereldmissie waren vijf universiteitsstudenten in zijn district klaar voor de doop. Terwijl Emmanuel door blijft gaan, staat hij te popelen om rechtvaardigheid te blijven prediken. 'Net als Mozes moeten we altijd voor het goede strijden, ook als wij volgens de rest van de wereld corrupt moeten zijn,' zei hij.

Een deel van de dertiende sabbatopbrengst van 2015 ging naar de Solusi University om de omvang van haar drukke cafetaria te verdubbelen van 500 zitplaatsen naar 1.000.

12. Evolutie Heroverwogen

Door Andrew McChesney

Stan Hudsons wereld werd op zijn 19e op zijn kop gezet toen zijn aardrijkskunde professor aan de universiteit van Californië aankondigde dat hij in God geloofde. De verklaring schokte de studenten en ze bekogelden hem met vragen. De professor bleek een theïstische evolutionist te zijn, iemand die gelooft dat God bestaat maar dat de aarde is geschapen door miljoenen jaren van evolutie. Die houding verbouwde Stan, een wetenschapper in de dop, hij vond die onlogisch. Hoe kon de professor God, als Hij bestond, op een secundaire in plaats van op de eerste plaats zetten? Stan was ook verbaasd over het idee dat een almachtige God de bron van de dood zou kunnen zijn. Theïstische evolutie leert dat de dood deel uitmaakte van Gods oorspronkelijke plan. Generaties dieren moesten in de loop van miljoenen jaren sterven om de schepselen voort te brengen die vandaag op de aarde leven. Maar Stan was het meest boos omdat hij beseftte dat wetenschappers niet zo ruimdenkend waren als hij had gedacht en dat elke wetenschapper die twijfelde aan de evolutie een groot gevecht zou krijgen. Hij wilde niet vechten, dus stopte hij met de universiteit.

Zes maanden verstreken. Op een dag vroeg Stans kamergenoot, David L. Friend, om een Bijbel. Stan vond er een in zijn kamer, blies het stof van het boek en gaf het aan David om het te lezen. Dat David de Bijbel las maakte indruk op Stan en al snel begon hij die ook te lezen. Na een tijdje besloot Stan te bidden. Hij knielde bij zijn bed en zei: 'Dierbare God, het lijkt erop dat David en ik naar U op zoek zijn. Kunt U ons helpen?' Het gebed, zei Stan later, was waarschijnlijk het krachtigste gebed dat de hemel ooit van hem heeft gehoord. In de komende paar weken werd God groter en groter naarmate Hij kleine gebeden verhoorde, zei Stan. Toen Stan bijvoorbeeld tegen David zei: 'Laten we onze bank verkopen', en meteen hoorden ze een klopp op de deur. Buiten vroeg een buurman: 'Neemt u mij niet kwalijk, heeft u een bank te koop?' 'Heel wat kleine dingen zoals die verrasten ons,' zei Stan. 'We beseften dat God ons kon zien en betrokken was bij ons leven.'

Stan werd voorganger en diende 38 jaar in de staten Californië, Idaho en Washington. Hij verloor nooit zijn liefde voor de wetenschap en was een uitgesproken voorstander van de Bijbelse zesdaagse scheppingsweek op Hope Channel en 3ABN. Hij leidt nu het Creation Study Centre van de North Pacific Union Conference in Ridgefield, Washington. 'Adventisten zijn zowat de laatste in schepping gelovende denominatie en ik ben er trots op ermee verbonden te zijn', zei hij. 'Het is onze missie om specifiek over de God te prediken die hemel en aarde heeft gemaakt, de zee en de waterbronnen. Ik wil graag dat de boodschap van de eerste engel luider klinkt.'

13. Twee Keer Blootgesteld aan HIV

Door Andrew McChesney

Maria Lemos Abel, een zuster van de zevendedagsadventisten, vroeg de moeder haar 2-jarige dochter stevig vast te houden voor een injectie met penicilline om een bacteriële infectie te behandelen. Maar de moeder lette niet op de instructies en Maria prikte per ongeluk de injectiespuit in haar linker wijsvinger toen de baby bewoog vanwege de pijn. Het staatsziekenhuis staat in Nampula, de derde grootste stad van Mozambique met ongeveer een half miljoen inwoners. Na het ziekenhuisbeleid voerde Maria onmiddellijk bloedonderzoek uit bij de moeder en de baby. In 30 minuten had ze de resultaten: beide waren Hiv-positief. Maria begon te huilen. Ze had met veel hiv-positieve patiënten gewerkt en ze wist dat het virus gemakkelijk door bloed werd overgedragen. 'Heer, help me om geen HIV op te lopen,' bad ze. Een ziekenhuisarts zei dat Maria een maandlang 2 maal per dag ARV-medicijnen die het Hiv-virus onderdrukken moest nemen.. Daarna zou ze nog vijf maanden moeten wachten om te weten te komen of ze HIV had opgelopen. 'Mijn hart doet zeer terwijl ik wacht,' zei Maria, moeder van vier kinderen, tijdens een interview. 'Ik wist niet wat er zou gebeuren.' Ze bad ook vurig dat God zou ingrijpen. Een half jaar na het ongeluk waren de resultaten van Maria negatief. Ze had geen HIV gecontracteerd. 'Ik geloof dat het een antwoord van God was,' zei Maria. 'Ik heb de Heer geprezen'.

Drie jaar later, in maart 2017, toen Maria een kleine incisie in de gezwollen arm van een 30-jarige vrouwelijke patiënt maakte, sprong de vrouw op en de scalpel sneed in de linker duim van Maria en die begon te bloeden. De bloedtest die Maria bij de patient deed bleek positief voor HIV. Maria kon het niet geloven. Ze huilde toen ze ARV-medicijnen moest nemen. Ze moest 6 maanden wachten voordat ze een HIV-test kon doen. Ondertussen bleef ze bidden. De uitslag van de bloedproef was negatief.

Maria, 51, deelt haar ervaring met vrouwen die na aanranding zijn opgenomen in het ziekenhuis en raadt ARV-medicijnen en gebed aan. Ze zegt: 'God heeft me gered van iets dat niet mijn schuld was en Hij kan je ook redden van iets dat niet jullie schuld was', zei ze. Minstens drie vrouwen hebben negatief getest na het volgen van Maria's advies. Twee waren aanrandingslachtoffers en de derde was een verpleegster die per ongeluk werd blootgesteld aan HIV in het ziekenhuis. 'Het is een wonder dat ik nooit HIV heb gekregen en ik anderen kan vertellen over de kracht van het gebed en over de Heer', zei Maria.

Een deel van de dertiende sabbatopbrengst van dit kwartaal zal helpen om in Nampula een weeshuis te openen voor kinderen die hun ouders hebben verloren aan HIV en AIDS, waar Maria werkt. Bedankt voor je bijdrage.